

en breu

PERE VIRGILI

■ Àlex Susanna serà el nou director d'art de la Fundació Vila Casas

L'escriptor i comissari d'exposicions Àlex Susanna serà el nou director d'art de la Fundació Vila Casas. La notícia es va fer pública dilluns durant la presentació, a la qual va assistir la consellera de Cultura, Mariàngela Villalonga, de les novetats de la col·lecció permanent del museu de pintura Can Framis. Precisament Susanna té en cartell l'exposició *Maillol Hovart*, als Espais Volart de la Fundació Vila Casas.

Susanna s'incorporarà a la fundació al novembre per fer el traspàs amb l'actual directora, Glòria Bosch, que seguirà treballant en els projectes previstos fins al 2021; i agafarà les regnes de la institució el gener del 2020. Entre els càrrecs que Susanna ha ocupat hi ha la direcció de la Fundació Caixa Catalunya La Pedrera (2004-2010) i la direcció de l'Institut Ramon Llull. També va ser el director de l'Agència Catalana de Patrimoni Cultural entre els anys 2016 i 2017.

■ Sole Otero guanya el premi Salamandra de novel·la gràfica

La il·lustradora i dibuixant de còmics argentina Sole Otero (Buenos Aires, 1985) és la guanyadora de la 13a edició del prestigiós premi internacional de Fnac-Salamandra Graphic. Otero rebrà 10.000 euros per realitzar el còmic *Naftalina*, que Salamandra Graphic publicarà la tardor del 2020. A més, la Fnac organitzarà una exposició itinerant d'esbossos i originals al llarg de l'any.

El jurat, format per Laura Fernández, Ismael Contreras, Álvaro Pons, Sigrid Kraus i José Martín, ha valorat "la qualitat de la proposta", que "construeix un retrat de la realitat argentina des de la memòria personal i familiar".

TUSQUETS

■ Elisa Ferrer guanya el 15è Premi Tusquets de Novel·la

Elisa Ferrer (Alcúdia de Crespins, 1983) va guanyar ahir el 15è Premi Tusquets de Novel·la pel llibre *Temporada de avispas*. El jurat, presidit per Almudena Grandes, ha atorgat el premi a Ferrer per "relatar amb una veu molt personal, de gran naturalitat i eficaç emoció, la història d'una noia que es retroba amb el seu pare absent i recapitula una infantesa desamparada, una educació sentimental en permanent conflicte amb la seva mare i el seu germà". Segons el jurat, és "una història falsament senzilla, que es revela fascinant i profunda, complexa i rodona". Destaca que és "tot un descobriment literari".

ART

La galerista Anna Belsa guarda a l'arxiu de la sala obres d'artistes com Jordi Martoranno, Salvador Juanpere, Jordi Alcaraz, Perejaume i Joan Brossa. CRISTINA CALDERER

“Busquem la capacitat dels artistes d'obrir-nos la ment”

La galerista Anna Belsa celebra els cinc anys d'El Quadern Robot

ANTONI RIBAS TUR
BARCELONA

La crisi econòmica va posar les coses molts difícils als galeristes. Tot i així, la galerista Anna Belsa va tenir la valentia fa cinc anys d'obrir un espai propi, El Quadern Robot, al principal d'un edifici modernista de l'Eixample (Còrsega, 267). “Fa trenta anys que treballo en aquest món. Farem el que ens agrada fer fins que puguem”, diu Anna Belsa, que celebra el cinquè aniversari de la seva sala amb una exposició col·lectiva –titulada *El Quadern Robot, cinc anys a les trinxeres*– de la dotzena d'artistes que ha exposat durant aquest temps. “Anem fent un camí sense forçar res. Estem oberts a tot. El que és bonic és deixar-se portar”, explica la galerista.

Les característiques de la galeria fan que la contemplació de cadascuna de les obres sigui més íntima. I encara més accentuada en una pintura molt delicada amb ocells de la fina Elena Kervinen. Està feta sobre marbre i té la característica que l'artista la va trencar quan la va tenir acabada i la va reconstruir, però només amb alguns dels fragments. “L'artista fa que la imaginació treballi per completar el que falta”, explica Belsa. També tenen un punt místic les nous daurades d'una escultura de Jordi Lafon, que fan pensar en les falses aparences i els forats característics dels treballs de Joan Furriols.

Tot i les diferències entre els artistes, una pintura de Jordi Martoranno dona una altra lliçó de concentració. “Volia que cada obra resumís la poètica de l'artista. Molts dels artistes que exposem són pròxims, els tenim en el nostre entorn, i busquem un punt de tensió poètica, la capacitat d'obrir portes a la nostra ment”, explica Belsa.

Una llarga trajectòria al sector

Anna Belsa és filla de dissenyador Joaquim Belsa (1929-2018) i va ser amb ell amb qui primer va descobrir l'art contemporani, perquè en feia comprar als seus clients. Més enda-

Sector

“Ara els artistes s'acosten poc a les galeries; prefereixen el sistema institucional”

vant va desenvolupar la seva trajectòria a la Galeria Joan Prats. Belsa creu que la crisi no és l'única responsable dels canvis en el sector: “Ara els artistes s'acosten molt poc a les galeries; els interessa més formar part del sistema institucional. Hi ha un circuit de comissaris i centres d'art endogàmics que deixen fora moltes coses”. Un altre factor és el consum cultural a través d'internet, que també ha allunyat artistes i col·leccionistes de les galeries.

Per a Belsa, “l'art sempre ha sigut de minories, fins i tot durant l'eufòria dels anys 80”. Alguns altres

dels artistes exposats a *El Quadern Robot, cinc anys a les trinxeres* dialoguen amb la tradició, com Jorge Pombo, representat per un mapa pintat de Manhattan que evoca els moments difícils que va passar a Nova York i alhora qüestiona el llenguatge de la pintura. En el cas del fotògraf Oriol Jolouch es pot veure com introdueix elements surrealistes en fotografies d'aparença clàssica, i un cap de marbre de Salvador Juanpere és un homenatge a la *Musa adormida* de Brancusi. Jesús Galdón té una manera molt personal de jugar amb la tradició: ha reproduït amb metall una filactèria, les típiques cintes amb un text de les pintures medievals i renaixentistes, però la d'aquest artista està buida i reflecteix el públic com si fos un mirall. “El missatge és un mateix”, diu la galerista.

L'exposició, que estarà oberta tot l'octubre, també inclou treballs de David Ymberson, amb les seves referències poètiques al món de la infantesa i el joc, i fotografies de caràcter documental de Jordi Casañas, Martí Gasull Avellán i Martí Gasull Coral. “Si l'art no parla de l'individu és molt difícil que es produeixi la màgia de voler tenir una obra”, diu la galerista, que sovint troba a faltar aquestes característiques en l'art de línies més polítiques i socials. “El Macba toca temes molt allunyats del nostre entorn. Exposa un art molt social, però costa molt que provoqui la voluntat de conèixer-hi”, conclou.